

РЕШЕНИЕ

№ 31914

гр. София, 30.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 24.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6592** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на ЕТ "Елмира Георгиева - Шанс-93" срещу решение № ПИ-201/27.06.2024г. на директор на ТД на НАП-С., с което е отхвърлена жалбата срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх.№ С170022-022-0019710/06.04.2017г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

Становища на страните:

Жалбоподателят оспорва обезпечението като неправилно и незаконосъобразно, издадено в нарушение на съществени процесуални правила и в нарушение на материалния закон, като счита, че неправилно е потвърдено от решаващия орган по административен ред. Позовава се на това, че постановлението не му е било връчено 2017г. и е получено едва през 2024 г., когато е поискала отписване на задълженията по давност поради изтекли 8 години, в които няма извършени принудителни действия. Подала възражение за изтекла давност на 14.05.2024г. по изп.дело № [ЕИК]/2016г. Счита, че при това положение не може да се извършват срещу нея действия по принудително изпълнение, включително и да се издаде ПНОМ за налагане на заповед за вземане, което не подлежи на принудително изпълнение. Счита, че при това положение не може да се извършват действия по принудително изпълнение, включително и да се издаде постановлението. Иска съдът да отмени изцяло решението и постановлението и да бъдат присъдени направените разноски. В съдебно заседание се представлява от адв.Ж., който се позовава на установеното, че ПНОМ е връчено като електронен документ, на електронната поща, подписано с електронен подпис, който съгласно приетата експертиза е подписан с електронен подпис, който не е бил

валиден към датата, на която се твърди, че е издадено постановлението. Тази дата е съществена, тъй като от нея произтичат изключително много вредни последствия за жалбоподателката. Моли съда да се съобрази и с писмените доказателства, от които се вижда, че подписът не е бил валиден към датата на издаване на постановлението, както и на техническата експертиза, която потвърждава същото. Претендира направените по делото разноски за адвокатски хонорар, за държавна такса и за депозит за вещо лице.

Ответникът, представляван от юрисконсулт Г., моли съда да остави жалбата без уважение като неоснователна и недоказана и да потвърди процесното решение на директора на ТД на НАП С., като правилно и законосъобразно. Моли да бъде взето предвид, че постановлението за налагане на обезпечителни мерки от 06.04.2027г. не е издадено като електронен документ, а е правен опит да бъде връчено и след неуспешното му връчване публичният изпълнител е подписал с валиден електронен подпис от 2024 г., с цел връчване на документ, който не е бил връчен по-рано в производството. Моли да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Моли разноските за вещо лице да бъдат поети от жалбоподателя.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, приема за установено следното:

От фактическа страна:

В ТД на НАП - С. е образувано изпълнително дело №160167148/2016 г. за принудително събиране на установени и изискуеми публични вземания на Е. Г. Г., с ЕГН [ЕГН], регистрирана като ЕТ „Елмира Георгиева – Шанс-93“, ЕИК[ЕИК]. На 06.04.2017 г. главен публичен изпълнител е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки на основание чл. 195, ал.1-3, чл. 200 и чл. 202, ал.1 ДОПК, с изх.№ С170022-022-0019710/06.04.2017г., с което е наложен заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, вложени в трезори ценности и суми, предоставени за доверително управление в „Обединена българска банка“ АД, „УниКредит Булбанк“ АД и „Първа инвестиционна банка“ АД за общ размер 58 169,37 лв. Отговорите от банките потвърждават блокиране на сметките, като по тях наличностите са недостатъчни за обезпечаване на вземането, а в „УниКредит Булбанк“ АД сметката на ЕТ е заповедана, а физическото лице Е. Г. няма сметка в банката. На 29.11.2021 г. на декларирания електронен адрес на жалбоподателя са изпратени ПНОМ и свързани документи –съобщение за доброволно изпълнение и разпореждане за давност от 29.11.2021г., но електронната препратка не е получена/активирана и към датата на постановлението – 27.06.2024г.

Жалбоподателят е уведомен за наложените обезпечителни мерки с разпореждане по давност от 29.11.2021 г., изпратено повторно на посочения електронен адрес и връчено на 22.05.2022 г., жалбоподателят е уведомен за обезпечителните мерки. На 19.06.2024 г. постановлението е връчено по електронен път чрез активиране на препратка от посочения електронен адрес.

Последвала е жалбата до директора на ТД на НАП-С., подадена на 24.06.2024г.

С решение № ПИИ201/27.06.2024г. директорът на ТД на НАП-С. се е произнесъл по жалбата срещу ПНОМ като е приел, че е законосъобразно издадено от компетентен орган, в предвидената форма и реквизити, обсъдени са и разпоредбите по чл.195, ал.1 и ал.2 от ДОПК, чл.209, ал.ал.2, т.2 от ДОПК, като е намерил, че е изложено фактическо и правно основание, което е свързано с необходимостта от обезпечението. С оглед на обстоятелството, че обезпеченията не съответстват на вземанията, публичният изпълнител правилно и законосъобразно направил обоснован извод, че ще се затрудни събирането на публичното вземане. Анализът на доказателствата, размерът на задължението, възможността за обслужване на задълженията, както и гаранциите за събиране на вземанията е обосновал обезпечителната нужда за налагане на заповед върху банковите сметки на

лицето. Жалбоподателят не е предложил обезпечение, годно за осребряване. Посочено е, че е спазена разпоредбата на чл.195, ал.7 от ДОПК за съответствие на обезпечението на вземането и предвид извода на публичния изпълнител, че ще се затрудни събирането на вземането. Решаващият орган е приел, че са налице законовите изисквания да бъде извършена преценка по целесъобразност от публичния изпълнител за налагане на запор върху банковите сметки на лицето, а именно: наличие на установено и изискуемо публично задължение, въз основа на акт представляващ годно изпълнително основание за образуване на принудително изпълнение, по смисъла на чл.209 от ДОПК, при което е потвърдил тази преценка като законосъобразна. Длъжникът не се е възползвал от възможността по чл.214, ал.1 от ДОПК да предложи насочване на изпълнението върху друга вещь или само чрез някои от способите, предприети от публичния изпълнител, нито по чл.199, ал.1 от ДОПК за замяна на обезпеченията, нито за разрешаване на неотложни плащания по чл.229 от ДОПК. Посочени са изпълнителните основания за образуване на изпълнителното дело – декларации от лицето с изчислени публични задължения, поради което има знанието а тях и не ги е заплатило в срок и за които са наложени обезпечителни мерки – запор върху банкови сметки. Посочено е че към 03.06.2024г. изискуемите публични задължения са в общ размер на 122 619,39 лв., от които 67 099,68 лв. главница и 55 519,71 лв. лихви. Поради законосъобразност на ПНОМ ответникът е оставил без уважение жалбата.

В хода на съдебното производство е представена административната преписка и е допусната и изслушана съдебно-техническа експертиза с предмет проверка дали ПНОМ от 06.04.2017 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., е издадено като електронен документ и дали е подписано с валиден квалифициран електронен подпис към датата на издаването му. От заключението на вещото лице, прието от съда, се установява, че постановлението не е било издадено като електронен документ, съгласно изискванията на Регламент (ЕС) 910/2014 и не е подписано от издателя си с валиден към датата на издаване на постановлението 06.04.2017г. електронен подпис, издаден от регистриран доставчик на удостоверителни услуги и отговарящ на изискването на чл.25 от ЗЕДЕУУ. Представеният по делото файл съдържа електронен подпис, но той е поставен впоследствие и е валиден едва от 2024 г., поради което не може да удостовери автентичността на документа към релевантния момент, документът не е подписан с електронен подпис към датата 2017г. Вещото лице при разпита в заседанието пояснява, че постановлението към датата на издаване през 2017г. не е подписан с електронен подпис, впоследствие може да се сложи електронен подпис, но той е от различна дата, т.е. може да се подпише документ от 2017г. с електронен подпис от 2024г., но то важи от 2024г.

Правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, на 03.07.2024 г., при връчено на 01.07.2024 г. решение и от лице с правен интерес, срещу подлежащ на обжалване пред съда акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна:

При служебната проверка на обжалваните актове, дължима от съда на основание чл.160, ал.2 от ДОПК вр. с чл.144, ал.2 от ДОПК съдът намира, че обжалваните решение на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него постановление са издадени от компетентни органи в кръга на предоставените и правомощия – директора на ТД на НАП – С. по чл.197, ал.1 ДОПК и компетентния публичен изпълнител.

По отношение на формата обаче се установи незаконосъобразност, която обуславя отмяната на решението и потвърденото ПНОМ.

Установи се по делото, че връченият на жалбоподателя екземпляр от постановлението (л.14 по

делото), което е представено и с административната преписка, е подписано с електронен подпис от публичен изпълнител С. П. Б., като на хартиеният екземпляр, приложен с преписката, не е поставен саморъчен подпис от публичния изпълнител. Едва по късно, в хода на делото и предвид оспорването от жалбоподателя на подписването, ответникът представя допълнително, по повод изискани доказателства за валидност на електронния подпис на публичния изпълнител, екземпляр от ПНОМ с положен собственоръчен подпис и без отбелязване на електронно подписване (л.60). На жалбоподателя е бил връчен първият документ, този, който е електронно подписан.

Съгласно изслушаната по делото СТКЕ ПНОМ с изх.№ С170022-022-0019710/06.04.2017г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-С., което е връчено на жалбоподателя и е приложено по преписката с жалбата, не е издадено като електронен документ, съгласно изискванията на Регламент (ЕС) № 910/2014 и не е подписано от издателя си с валиден към датата, посочена в него за издаване 06.04.2017г., електронен подпис, издаден от регистриран доставчик на удостоверителни услуги и отговарящ на изискването на чл. 25 от ЗЕДЕУУ. Електронният подпис на публичния изпълнител, положен върху постановлението с дата от 2017г. е с валидност едва от 2024 г. Това означава, че към 2017г. няма валидно подписване и електронен документ, в случая фактическия състав на подписването на този документ, връчен на жалбоподателя, е завършено едва през 2024г. Доколкото по делото не се представиха доказателства за това, какво е актуалното състояние на предпоставките за налагане на обезпечителна мярка спрямо жалбоподателката към 2024г., то това постановление с дата 06.04.2017г., подписано на 06.11.2024г., каквато е датата на електронния подпис, е необосновано, като издадено повече от 7 години по късно от поставената негова изходяща дата и изложеното в него, което е актуално към онзи момент, но не и към 2024г. Наред с това и предвид приложеното по делото допълнително подписано на хартия ПНОМ, което не е връчено на жалбоподателя, наличието на два различно оформени от издателя им (доколкото оформянето е от едно и също лице) екземпляра на един и същ акт – хартиен със саморъчен подпис, който не е официално връчения и с електронен с много по-късно поставен подпис, връчен на адресата, поражда съмнения както за автентичността на подписването, така и за достоверната дата на този документ, за това кога точно действително е подписан и съответно валиден, каква фактическа обстановка отразява, към кой момент, с което се нарушава принципът на правна сигурност. В тежест на административният орган е да установи законосъобразността на издаването и съобщаването на оспорения акт, но това не е сторено по делото. Създаденото правно положение на несигурност в това кой точно е действително подписания документ и към кой момент, обуславя извод за незаконосъобразност на ПНОМ и съответно неправилно е потвърдено от решаващия орган, който следва да установи какво е действителното положение по обжалвания пред него акт, подписан и връчен през 2024г., но не го е сторил в хода на административното и съдебното обжалване.

Горното води до извод, че постановлението и съответно решението, което го потвърждава нарушават принципа на правната сигурност и законност (чл.2 от ДОПК). Сериозно е засегнато и правото на защита на жалбоподателката, в нарушение на принципа по чл.6, ал.3 от ДОПК, тъй като 7 години като адресат на невръчвано й ПНОМ (не се установяват твърденията на ответника за неуспешни опити за връчване, каквито се твърдят, постановлението като преписка е изпратено с жалбата като електронен документ и връчване) е била лишена от възможността да обжалва наложения й запор, който подлежи на предварително изпълнение и който спира погасителната давност за задълженията й. Така от една страна има връчване на запорни съобщения в банките и запорите пораждат своето действие, но от друга страна е налице невръчване на постановлението за налагане на този запор, който произвежда своето действие независимо от обжалването му, но

единственото средство за защита на длъжника е обжалване на постановлението, с което му налага обезпечителната мярка. Независимо, че обезпечителната мярка заповед на банкови сметки се налага чрез връчване на заповедно съобщение в банката и че обжалването на ПНОМ не спира изпълнението на постановлението, ДОПК предвижда в чл.196, ал.2 задължение за публичния изпълнител да изпрати препис от постановлението на длъжника, а чл.197 от ДОПК изрично урежда възможност за обжалване на ПНОМ и това е единственият път за защита. Като не са връчили в периода 2017-2024 постановлението и го правят едва през 2024г, като връчват електронно подписано постановление, органите по приходите сериозно ограничават правото на защита на задълженото лице, което е гарантирано със задължението по чл.6, ал.2 от ДОПК, органите по приходите да осигурят на участниците в производствата възможност да упражнят процесуалните си права и правото си на защита.

С оглед изложените съображения, съдът намира, че потвърденото с обжалваното решение ПНОМ е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, както и решението, което го потвърждава.

При този изход на делото, с оглед направеното искане от страна на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски за държавна такса -50 лв. (л.3 по делото), за депозит за вещо лице – 300 лв. (л.78) и адвокатско възнаграждение – 500 лв. (л.41 по делото), съдът присъжда възстановяването им от ответника в размер на 850 лв. (осемстотин и петдесет лева). Не е налице основание за възражението на ответника да не се присъждат разноски за вещото лице, предвид правилото на чл.161, ал.1 от ДОПК.

Воден от горното и на основание чл. 197, ал.3 и 4 от ДОПК и чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, I-во отделение, 6 състав

РЕШИ :

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-201/27.06.2024г., издадено от директора на ТД на НАП-С. и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. №С1700-022-0019710/06.04.2017г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА Директора на ТД на НАП-С. да заплати на Е. Г. Г. с ЕГН [ЕГН] с ЕТ "Елмира Георгиева - Шанс-93" сумата 850 лв. (осемстотин и петдесет лева) разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.197, ал.4 от ДОПК.

Съдия: